Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 8ης Νοεμβρίου 2018*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη εκπτώσεως – Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης SPINNING – Κήρυξη μερικής εκπτώσεως – Άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001]»

Στην υπόθεση T-718/16,

Mad Dogg Athletics, Inc., με έδρα το Λος Άντζελες, Καλιφόρνια (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τον J. Steinberg, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από την D. Walicka,

καθού,

παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πρώην Aerospinning Master Franchising, Ltd., s.r.o., αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO

Aerospinning Master Franchising, s.r.o., με έδρα την Πράγα (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τον K. Labalestra, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 21ης Ιουλίου 2016 (υπόθεση R 2375/2014-5), σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη εκπτώσεως μεταξύ Aerospinning Master Franchising και Mad Dogg Athletics,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: I. Dragan, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Οκτωβρίου 2016,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 2017,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Μαρτίου 2017,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Μαρτίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Την 1η Απριλίου 1996, η προσφεύγουσα, Mad Dogg Athletics, Inc., υπέβαλε ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης SPINNING (στο εξής: επίμαχο σήμα), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως ο τελευταίος έχει τροποποιηθεί και αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].

2 Το επίμαχο σήμα καταχωρίστηκε στις 3 Απριλίου 2000, για προϊόντα και υπηρεσίες των κλάσεων 9, 28 και 41 υπό την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, περί της διεθνούς κατατάξεως των προϊόντων και των υπηρεσιών όσον αφορά την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, που αντιστοιχούν, για κάθε μία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

– κλάση 9: «Κασέτες ήχου και βίντεο»·

– κλάση 28: «Εξοπλισμός για άσκηση»·

– κλάση 41: «Σωματική άσκηση».

3 Στις 8 Φεβρουαρίου 2012, η παρεμβαίνουσα, Aerospinning Master Franchising Ltd s. r. o., υπέβαλε αίτηση μερικής εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος σύμφωνα με το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001). Η αίτηση αυτή αφορούσε τα προϊόντα της κλάσεως 28 και τις υπηρεσίες της κλάσεως 41.

4 Στις 21 Ιουλίου 2014, το τμήμα ακυρώσεων κήρυξε την προσφεύγουσα έκπτωτη των δικαιωμάτων της στο σύνολό τους.

5 Στις 12 Σεπτεμβρίου 2014 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων.

6 Με απόφαση της 21ης Ιουλίου 2016 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πέμπτο τμήμα προσφυγών του EUIPO ακύρωσε εν μέρει την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων, καθόσον αυτή αφορούσε τα προϊόντα της κλάσεως 9, παρά το γεγονός ότι τα εν λόγω προϊόντα δεν είχαν αποτελέσει αντικείμενο της αιτήσεως μερικής εκπτώσεως που υπέβαλε η παρεμβαίνουσα. Βάσει του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, η προσφυγή απορρίφθηκε κατά τα λοιπά. Συναφώς, πρώτον, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, με τα σημεία 23 έως 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι λόγοι εκπτώσεως θα πρέπει να εκτιμώνται κατά την ημερομηνία

υποβολής της αιτήσεως για την κήρυξη εκπτώσεως. Δεύτερον, με τα σημεία 28 έως 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η υποτιθέμενη μετατροπή του επίμαχου σήματος σε συνήθη ονομασία των επίμαχων προϊόντων και υπηρεσιών έπρεπε να εξετασθεί υπό το πρίσμα της αντιλήψεως των τελικών χρηστών στην Τσεχική Δημοκρατία. Ως εκ τούτου, αρνήθηκε να εξετάσει τα περί του αντιθέτου αποδεικτικά στοιχεία που υπέβαλε η προσφεύγουσα και αφορούσαν τις δραστηριότητές της για την υπεράσπιση του σήματός της σε άλλα κράτη μέλη εκτός της Τσεχικής Δημοκρατίας. Τρίτον, με τα σημεία 34 έως 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προέκυψε ότι ο όρος «spinning» είχε καταστεί, στην Τσεχική Δημοκρατία, η συνήθης ονομασία ενός είδους «σωματικής ασκήσεως» και του «εξοπλισμού για άσκηση» που χρησιμοποιείται για την άσκηση αυτή. Τέταρτον, με τα σημεία 48 έως 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το γεγονός ότι το επίδικο σήμα είχε καταστεί συνήθης ονομασία οφειλόταν στην ανεπαρκή δραστηριότητα της προσφεύγουσας για την προστασία του σήματός της στην Τσεχική Δημοκρατία. Πέμπτον, με τα σημεία 57 έως 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι διάφορες αποφάσεις του Úřad průmyslového vlastnictví (Γραφείου Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας, Τσεχική Δημοκρατία) και των τσεχικών δικαστηρίων επιβεβαίωναν ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επιδείξει την απαιτούμενη επιμέλεια και δεν είχε καταβάλει εύλογες προσπάθειες για την προστασία του σήματός της στην Τσεχική Δημοκρατία.

Αιτήματα των διαδίκων

7 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που κήρυξε την έκπτωση από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα «εξοπλισμός για άσκηση», που περιλαμβάνονται στην κλάση 28, και την υπηρεσία «σωματική άσκηση», που περιλαμβάνεται στην κλάση 41·

– να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

8 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

9 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

10 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από παράβαση, πρώτον, του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, δεύτερον, του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, τρίτον, του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

11 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε τέσσερις αιτιάσεις που αφορούν, η πρώτη, πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την κρίσιμη ημερομηνία που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως, η δεύτερη, τη σχετική εδαφική περιοχή που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως, η τρίτη, το ενδιαφερόμενο κοινό που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως και, η τέταρτη, εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων.

Επί της πρώτης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την κρίσιμη ημερομηνία που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως

12 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, καθόσον έκρινε ότι το κρίσιμο χρονικό σημείο για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως ήταν η ημερομηνία κατά την οποία η παρεμβαίνουσα υπέβαλε την αίτηση εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος. Κατά την προσφεύγουσα, το κρίσιμο χρονικό σημείο για την εκτίμηση του κατά πόσον το επίμαχο σήμα έχει μετατραπεί σε συνήθη ονομασία δεν είναι εκείνο της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως εκπτώσεως, αλλά εκείνο της εκδόσεως της έχουσας ισχύ δεδικασμένου αποφάσεως με την οποία γίνεται δεκτή η αίτηση αυτή. Κατά την προσφεύγουσα, η αιτία της εκπτώσεως πρέπει να εξακολουθεί να υφίσταται κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της αποφάσεως περί εκπτώσεως.

13 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

14 Συναφώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001) ορίζει τα εξής:

«Στο βαθμό που ο δικαιούχος εκπίπτει του συνόλου ή μέρους των δικαιωμάτων του, το σήμα της ΕΕ θεωρείται ότι έχει παύσει να παράγει τα αποτελέσματα που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, από την ημερομηνία της αίτησης για την έκπτωση ή της ανταγωγής. Κατ' αίτηση ενός διαδίκου, μπορεί να καθοριστεί στην απόφαση προγενέστερη ημερομηνία, εφόσον κατ' αυτήν συνέτρεχε ένας από τους λόγους έκπτωσης».

15 Όπως ορθώς διαπίστωσε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, όταν η κηρύσσεται η έκπτωση από το δικαίωμα επί σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η έκπτωση αυτή ισχύει από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως εκπτώσεως ή, κατόπιν αιτήσεως διαδίκου, από προγενέστερη ημερομηνία κατά την οποία συνέτρεχε ένας από τους λόγους της εκπτώσεως αυτής.

16 Αντιθέτως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο νομοθέτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν προέβλεψε ότι η έκπτωση μπορεί να αναπτύξει τα αποτελέσματά της από ημερομηνία μεταγενέστερη της ημερομηνίας της αιτήσεως εκπτώσεως.

17 Επομένως, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι η απόφαση περί εκπτώσεως πρέπει να στηρίζεται σε έναν από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 51 του κανονισμού 207/2009, ο οποίος πρέπει να υφίσταται το αργότερο έως την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως εκπτώσεως. Κατά συνέπεια, και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι η ύπαρξη του λόγου εκπτώσεως πρέπει να εξετάζεται με βάση το υφιστάμενο πραγματικό και νομικό πλαίσιο το αργότερο μέχρι την ως άνω ημερομηνία.

18 Δεύτερον, έχει κριθεί, όσον αφορά το άρθρο 12, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), και όσον αφορά το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 [νυν άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2017/1001], των

οποίων η διατύπωση είναι πανομοιότυπη, ότι, προκειμένου περί της εκπτώσεως από το δικαίωμα επί σήματος λόγω μη ουσιαστικής χρήσεως, μόνον οι περιστάσεις που είναι προγενέστερες της υποβολής της αιτήσεως εκπτώσεως πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, υπό την επιφύλαξη ωστόσο της συνεκτιμήσεως ενδεχόμενων περιστάσεων μεταγενέστερων της υποβολής της αιτήσεως οι οποίες καθιστούν δυνατό να επιβεβαιωθεί ή να εκτιμηθεί καλύτερα η έκταση της χρήσεως του σήματος κατά την κρίσιμη για την υπόθεση περίοδο, καθώς και οι πραγματικές προθέσεις του δικαιούχου κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου [διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 2004, La Mer Technology, C-259/02, EU:C:2004:50, σκέψεις 29 έως 33, και απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2016, Benelli J. κατά ΓΕΕΑ – Demharter (MOTOBI B PESARO), T-171/13, EU:T:2016:54, σκέψη 87].

19 Πρώτον, και αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η νομολογία αυτή, καθόσον εντάσσεται στο πλαίσιο της εκπτώσεως του δικαιούχου από τα δικαιώματα επί του σήματος λόγω μη ουσιαστικής χρήσεως αυτού, μπορεί να μεταφερθεί, mutatis mutandis, στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί σήματος για τον λόγο ότι το σήμα έχει καταστεί συνήθης εμπορική ονομασία ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας. Η λύση αυτή επιβάλλεται δεδομένου ότι ο κανόνας του άρθρου 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 εφαρμόζεται χωρίς διάκριση στους λόγους εκπτώσεως που προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

20 Δεύτερον από τη δικογραφία προκύπτει ότι, αντίθετα προς τις απαιτήσεις που απορρέουν από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 18 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν αποσκοπεί, διά της προσκομίσεως στοιχείων μεταγενέστερων της αιτήσεως εκπτώσεως, στην επιβεβαίωση ή στην καλύτερη εκτίμηση των περιστάσεων που επικρατούσαν κατά την ημερομηνία αυτή ή πριν από αυτή. Αντιθέτως, επιδιώκει να διατηρήσει το δικαίωμα να αποδείξει ότι ο λόγος της εκπτώσεως θα μπορούσε να μην υφίσταται πλέον μετά την υποβολή της αιτήσεως εκπτώσεως. Επομένως, αποδοχή της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας θα ήταν αντίθετη προς το γράμμα του άρθρου 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν προέβλεψε μια τέτοια περίπτωση.

21 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι προσπάθειες που κατέβαλε ο δικαιούχος του σήματος μετά την υποβολή της αιτήσεως εκπτώσεως, στο μέτρο που οι προσπάθειες αυτές οδηγούν σε αλλαγή της αντιλήψεως του ενδιαφερόμενου κοινού. Σε μια τέτοια περίπτωση, το επίμαχο σημείο είχε, επομένως, θεωρηθεί από το ενδιαφερόμενο κοινό ως συνήθης ονομασία κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως εκπτώσεως, αλλά στη συνέχεια απώλεσε αυτόν τον γενικό χαρακτήρα, για να θεωρηθεί και πάλι ως σήμα από το εν λόγω κοινό κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της αποφάσεως περί εκπτώσεως.

22 Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι είναι δυνατή μια τέτοια αλλαγή αντιλήψεως, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να εμποδίσει την εφαρμογή του κανόνα του άρθρου 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 που απαιτεί η ύπαρξη του λόγου εκπτώσεως να εξετάζεται με βάση το πραγματικό και νομικό πλαίσιο που υφίστατο το αργότερο μέχρι την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως εκπτώσεως. Εν πάση περιπτώσει, εάν αυτή η αλλαγή αντιλήψεως επιβεβαιωθεί, η προσφεύγουσα έχει τη δυνατότητα να ζητήσει, εκ νέου, από το EUIPO την καταχώριση του σήματός της.

23 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, με το σημείο 8 του δικογράφου της προσφυγής, ότι έχει το δικαίωμα, σε όλα τα στάδια της διαδικασίας που προηγούνται του χρονικού σημείου κατά το οποίο η απόφαση του EUIPO αποκτά ισχύ δεδικασμένου, να κοινοποιήσει αποδεικτικά έγγραφα σχετικά με τις προσπάθειες και τις ενέργειες στις οποίες προέβη μετά την υποβολή της αιτήσεως εκπτώσεως, προκειμένου να ενημερώσει το κοινό για τον χαρακτήρα του λεκτικού σημείου SPINNING ως σήματος ή για την προστασία του εν λόγω σήματος.

24 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί ομοίως να γίνει δεκτή.

25 Πρώτον, η επιχειρηματολογία αυτή έρχεται σε αντίθεση με τη θέση που διατυπώνεται στο σημείο 7 του δικογράφου της προσφυγής και παραπέμπει σιωπηρώς στο άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 95, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001), σύμφωνα με την οποία οι διάδικοι μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία μόνον εντός της προθεσμίας που τάσσει το EUIPO για την υποβολή παρατηρήσεων.

26 Δεύτερον, η ενδεχόμενη συνεκτίμηση αποδεικτικών στοιχείων που δεν κατατέθηκαν εντός της προθεσμίας που έταξε το EUIPO, αλλά σε μεταγενέστερο στάδιο, μπορεί να γίνει δεκτή, βάσει του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, μόνον προς συμπλήρωση άλλων αποδεικτικών στοιχείων τα οποία είχαν υποβληθεί εμπροθέσμως (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ, C-621/11 P, EU:C:2013:484, σκέψη 30, και της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ και centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, σκέψεις 113 και 114). Καίτοι η διάταξη αυτή επιτρέπει να λαμβάνονται υπόψη εκπροθέσμως προσκομιζόμενα αλλά συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία, αντιθέτως, δεν διευρύνει το πεδίο της εξουσίας εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών σε νέα αποδεικτικά στοιχεία (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Ιουλίου 2016, EUIPO κατά Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, σκέψεις 25 έως 27).

27 Η εφαρμογή της νομολογίας αυτής που δέχεται, υπό όρους, αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκομίζονται εκπρόθεσμα δεν μπορεί, εντούτοις, να έχει ως αποτέλεσμα να αγνοείται το γράμμα και η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009. Επομένως, εκπροθέσμως προσκομιζόμενα αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως στην περίπτωση που αφορούν πραγματικά περιστατικά μεταγενέστερα της ημερομηνίας της αιτήσεως εκπτώσεως, μπορούν να ληφθούν υπόψη μόνον εφόσον, όπως αναφέρθηκε στις σκέψεις 18 έως 20 ανωτέρω, καθιστούν δυνατή την επιβεβαίωση ή την καλύτερη εκτίμηση των περιστάσεων που επικρατούσαν κατά την ημερομηνία της αιτήσεως εκπτώσεως ή πριν από την ημερομηνία αυτή.

28 Υπό το πρίσμα του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη σχετική εδαφική περιοχή που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως

29 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 καθόσον έκρινε ότι η σχετική εδαφική περιοχή για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως περιοριζόταν στην Τσεχική Δημοκρατία. Κατά την προσφεύγουσα, ο περιορισμός της εξέτασης αυτής μόνο στο εν λόγω κράτος μέλος δεν αρκεί για την κήρυξη της εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος, αφ' ης στιγμής το σήμα απολαύει φήμης στο σύνολο της Ένωσης. Η έκπτωση από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος μπορεί να επέλθει, κατά την προσφεύγουσα, μόνον εάν το εν λόγω σήμα γίνεται αντιληπτό από το ενδιαφερόμενο κοινό ως συνήθης ονομασία σε ολόκληρη την Ένωση ή, τουλάχιστον, σε ένα ευρύτατο τμήμα αυτής.

30 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

31 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει της αρχής του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία διατυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 3 του κανονισμού 207/2009 (νυν αιτιολογική σκέψη 4 του κανονισμού 2017/1001) και διευκρινίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού (νυν άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001), τα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης προστατεύονται κατά τρόπο ενιαίο και παράγουν τα αποτελέσματά τους σε όλο το έδαφος της Ένωσης. Κατά τη διάταξη αυτή, το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν δύναται, εκτός αντίθετης διατάξεως του κανονισμού 207/2009, να καταχωρισθεί, να μεταβιβασθεί, να γίνει

αντικείμενο παραίτησης ή αποφάσεως περί εκπτώσεως του δικαιούχου εκ των δικαιωμάτων του ή περί ακυρότητας, ούτε να απαγορευθεί η χρήση του, παρά μόνο για ολόκληρη την Ένωση (απόφαση της 20ής Ιουλίου 2017, Ornua, C-93/16, EU:C:2017:571, σκέψη 26).

32 Εξάλλου, το άρθρο 51, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001) ορίζει ότι μερική έκπτωση μπορεί να διαταχθεί για ένα τμήμα των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών. Επομένως, καίτοι η διάταξη αυτή προβλέπει τη δυνατότητα να περιοριστεί η έκπτωση από ουσιαστικής απόψεως, εντούτοις επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν προέβλεψε τέτοιον περιορισμό από εδαφικής απόψεως.

33 Από τις διατάξεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 31 και 32 ανωτέρω προκύπτει ότι η απόφαση περί εκπτώσεως ισχύει υποχρεωτικά για το σύνολο της επικράτειας της Ένωσης.

34 Ως εκ τούτου, οσάκις αποδεικνύεται ότι ένα σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης απώλεσε τον διακριτικό χαρακτήρα σε περιορισμένο τμήμα της επικράτειας της Ένωσης, ενδεχομένως σε ένα μόνον κράτος μέλος, η διαπίστωση αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι δεν είναι πλέον δυνατό το σήμα αυτό να έχει τα αποτελέσματα που ορίζει ο κανονισμός 207/2009 σε ολόκληρη την Ένωση. Επομένως, και αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, αρκεί η διαπίστωση περί μετατροπής του σήματος αυτού σε συνήθη ονομασία, έστω και σε ένα μόνον κράτος μέλος, προκειμένου η έκπτωση του δικαιούχου από τα δικαιώματά του να κηρυχθεί για το σύνολο της Ένωσης.

35 Η λύση αυτή είναι, εξάλλου, σύμφωνη με τους σκοπούς που επιδιώκει ο κανονισμός 207/2009 και με την αρχή του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που συγκεκριμενοποιεί τους σκοπούς αυτούς.

36 Πράγματι, από τη συνδυασμένη ανάγνωση των αιτιολογικών σκέψεων 2, 4 και 6 του κανονισμού 207/2009 (νυν αιτιολογικών σκέψεων 3, 5 και 7 του κανονισμού 2017/1001) συνάγεται ότι σκοπός του κανονισμού αυτού είναι η άρση του εμποδίου της εδαφικής ισχύος των δικαιωμάτων που παρέχονται βάσει των νομοθεσιών των κρατών μελών στους δικαιούχους των σημάτων, καθιστώντας δυνατό στις επιχειρήσεις να προσαρμόζουν τις οικονομικές δραστηριότητές τους για την εσωτερική αγορά και να τις ασκούν ανεμπόδιστα. Το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθιστά, επομένως, δυνατό στον δικαιούχο του να προσδιορίζει τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες του κατά πανομοιότυπο τρόπο σε ολόκληρη την Ένωση, ανεξαρτήτως συνόρων. Αντιθέτως, οι επιχειρήσεις που δεν επιθυμούν την προστασία των σημάτων τους στο επίπεδο της Ένωσης έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν να χρησιμοποιούν εθνικά σήματα, χωρίς να υποχρεούνται να ζητήσουν την καταχώριση των σημάτων τους ως σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επομένως, ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει το σύστημα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης έγκειται, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 207/2009, στη δημιουργία εντός της εσωτερικής αγοράς συνθηκών ανάλογων αυτών που υφίστανται εντός εθνικής αγοράς (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, σκέψεις 40 και 42).

37 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι για την επιβολή του μέτρου της εκπτώσεως απαιτείται το επίδικο σήμα να έχει καταστεί συνήθης ονομασία, λόγω της δραστηριότητας ή της απουσίας δραστηριότητας του δικαιούχου του σε ολόκληρη την Ένωση ή σε ένα ευρύτατο τμήμα αυτής.

38 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Όπως υπογραμμίζουν, κατ' ουσίαν και ορθώς, το EUIPO και η παρεμβαίνουσα, η προστασία ενός σήματος σε ευρωπαϊκό επίπεδο προϋποθέτει ότι ο δικαιούχος επιδεικνύει την απαιτούμενη επιμέλεια για την προστασία των δικαιωμάτων του και την άσκησή τους σε ολόκληρη την Ένωση. Επομένως, ο δικαιούχος του σήματος πρέπει να κηρύσσεται έκπτωτος από τα δικαιώματά του εάν, εξαιτίας της αδράνειάς του, το επίμαχο σήμα μετατρέπεται, έστω και σε περιορισμένο τμήμα του εδάφους της Ένωσης, ενδεχομένως δε σε ένα μόνον κράτος μέλος, σε συνήθη ονομασία.

39 Το μέτρο αυτό εκπτώσεως επιτρέπει ως εκ τούτου σε άλλους φορείς να χρησιμοποιούν ελεύθερα το καταχωρισθέν σημείο. Επομένως το μέτρο αυτό επιδιώκει ένα σκοπό γενικού συμφέροντος, ο οποίος απαιτεί τα σημεία ή οι ενδείξεις που έχουν καταστεί συνήθη προς δήλωση των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία το σήμα καταχωρίσθηκε να είναι διαθέσιμα ή να μπορούν να χρησιμοποιούνται ελεύθερα από όλους. Κατά συνέπεια, το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 σκοπεί στη διασφάλιση του διακριτικού χαρακτήρα ενός σήματος, σύμφωνα με τη δηλωτική της προελεύσεως λειτουργία του, και στην αποτροπή του ενδεχομένου γενικοί όροι να επιφυλάσσονται επ' αόριστον υπέρ μιας μόνον επιχειρήσεως λόγω της καταχωρίσεώς τους ως σημάτων [βλ. υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, όσον αφορά το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 89/104, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ph. Léger στην υπόθεση Björnekulla Fruktindustrier, C-371/02, EU:C:2003:615, σημεία 53 και 54].

40 Επιπροσθέτως, η κήρυξη της εκπτώσεως του δικαιούχου από τα δικαιώματά του επί του επίμαχου σήματος σε ολόκληρη την επικράτεια της Ένωσης, ακόμη και όταν η μετατροπή του σήματος σε συνήθη ονομασία εντοπίζεται σε περιορισμένο μόνον τμήμα της επικράτειας αυτής, ενδεχομένως δε σε ένα μόνον κράτος μέλος, επιτρέπει να αποφεύγονται αντιφατικές αποφάσεις του EUIPO και των εθνικών δικαστηρίων που επιλαμβάνονται ως δικαστήρια σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, συνακόλουθα, να μην προσβάλλεται ο ενιαίος χαρακτήρας των σημάτων της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2017, Raimund, C-425/16, EU:C:2017:776, σκέψη 28).

41 Οι διαπιστώσεις αυτές δεν ανατρέπονται από τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

42 Πρώτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένα αναφέρθηκε, με τη σκέψη 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, PAGO International (C-301/07, EU:C:2009:611), για να στηρίξει τη συλλογιστική του.

43 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η νομολογία αυτή αφορά την ερμηνεία των διατάξεων περί της διευρυμένης προστασίας που παρέχεται στα σήματα τα οποία χαίρουν φήμης ή έχουν καταστεί παγκοίνως γνωστά εντός της Ένωσης ή εντός του κράτους μέλους στο οποίο έχουν καταχωρισθεί. Οι εν λόγω διατάξεις, όμως, επιδιώκουν την επίτευξη διαφορετικού σκοπού από αυτόν των απαιτήσεων του άρθρου 51 του κανονισμού 207/2009 οι οποίες μπορεί να έχουν ως συνέπεια την έκπτωση από τα δικαιώματα επί του σήματος (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 19ης Δεκεμβρίου 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, σκέψη 53, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Iron & Smith, C-125/14, EU:C:2015:539, σκέψη 21).

44 Αν και η παραπομπή στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, PAGO International (C-301/07, EU:C:2009:611), είναι ασφαλώς εσφαλμένη, εντούτοις δεν μπορεί, λόγω του επικουρικού χαρακτήρα της στο πλαίσιο της συλλογιστικής του τμήματος προσφυγών, να οδηγήσει στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το τμήμα προσφυγών δεν στηρίχθηκε στη νομολογία αυτή, αλλά στην αρχή του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον έκρινε, με το σημείο 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι έπρεπε να περιορίσει την εξέτασή του μόνο στο έδαφος της Τσεχικής Δημοκρατίας.

45 Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι κακώς το τμήμα προσφυγών προέβη σε παραλληλισμό μεταξύ των προϋποθέσεων καταχωρίσεως ενός σημείου, οι οποίες απαγορεύουν, μεταξύ άλλων, την καταχώριση ενός σημείου σε περίπτωση που συντρέχει απόλυτος λόγος απαραδέκτου σε ένα τμήμα μόνον της Ένωσης, και των προϋποθέσεων εκπτώσεως του δικαιούχου από τα δικαιώματά του επί σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά την προσφεύγουσα, οι προϋποθέσεις του άρθρου 7 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 7 του κανονισμού 2017/1001) διαφέρουν σημαντικά από εκείνες του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού.

46 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως και όπως υπενθύμισε το EUIPO κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο ενιαίος χαρακτήρας του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνιστά τη βασική νομική αρχή η οποία διαπνέει τον κανονισμό 207/2009 στο σύνολό του. Πράγματι, η αρχή αυτή συνεπάγεται ιδίως ότι ένα σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει, κατά την καταχώρισή του, διακριτικό χαρακτήρα σε ολόκληρη την Ένωση και διατηρεί τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα χωρίς να καθίσταται, έστω και σε περιορισμένο τμήμα της Ένωσης, ενδεχομένως δε σε ένα μόνον κράτος μέλος, η συνήθης εμπορική ονομασία των προϊόντων και υπηρεσιών για τα οποία έχει καταχωρισθεί.

47 Επιπλέον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας που στηρίζεται στο γεγονός ότι το άρθρο 52 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 59 του κανονισμού 2017/1001) παραπέμπει στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001), ενώ το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού δεν περιέχει τέτοια παραπομπή, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Αφενός, το άρθρο 52 του κανονισμού 207/2009 αφορά την περίπτωση της ακυρότητας σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και όχι, όπως εν προκειμένω, την έκπτωση του δικαιούχου από τα δικαιώματά του. Αφετέρου, και όπως προκύπτει από τη σκέψη 46 ανωτέρω, ο ενιαίος χαρακτήρας του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνιστά τη βασική νομική αρχή που διαπνέει τον κανονισμό 207/2009 στο σύνολό του. Επομένως, είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι ορισμένες διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, όπως το άρθρο 7, παράγραφος 2, και όχι άλλες, συγκεκριμενοποιούν ρητώς την αρχή αυτή.

48 Τρίτον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι είναι επαχθές και άδικο να κηρύσσεται έκπτωτος ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε περίπτωση που αυτό έχει καταστεί, σε ένα μόνον κράτος μέλος, η συνήθης εμπορική ονομασία προϊόντος ή υπηρεσίας για την οποία είχε καταχωρισθεί.

49 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι μια απόφαση περί εκπτώσεως η οποία στηρίζεται στον λόγο αυτό, όσο σημαντικές συνέπειες και αν έχει για τον δικαιούχο του επίμαχου σήματος, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη νομική κατάσταση που επιδίωξε ο νομοθέτης της Ένωσης, όπως προκύπτει ιδίως από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009. Επιπροσθέτως, λαμβανομένων υπόψη των αρχών της θεσμικής ισορροπίας και της κατανομής των αρμοδιοτήτων, όπως αυτές κατοχυρώνονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ (βλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, Συμβούλιο κατά Επιτροπής, C-660/13, EU:C:2016:616, σκέψεις 31 και 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), το Γενικό Δικαστήριο δεν διαθέτει αρμοδιότητα τροποποιήσεως του εν λόγω κανονισμού. Συνεπώς, μόνον η παρέμβαση του νομοθέτη της Ένωσης θα μπορούσε να τροποποιήσει τους κανόνες αυτούς. Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

50 Υπό το πρίσμα του συνόλου των στοιχείων αυτών, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον στηρίχθηκε, για τη διαπίστωση της εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος, σε αποδεικτικά στοιχεία περιοριζόμενα στην Τσεχική Δημοκρατία και, ως εκ τούτου, η δεύτερη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί της τρίτης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά το ενδιαφερόμενο κοινό που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τους σκοπούς της εκτιμήσεως του λόγου εκπτώσεως

51 Προς στήριξη της τρίτης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, καθόσον έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι το ενδιαφερόμενο κοινό για την εκτίμηση του λόγου εκπτώσεως περιοριζόταν στους τελικούς χρήστες και ότι η αντίληψη των οικείων επαγγελματιών δεν έπρεπε, επομένως, να ληφθεί υπόψη.

52 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

53 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι το ζήτημα αν σήμα έχει καταστεί συνήθης εμπορική ονομασία προϊόντος ή υπηρεσίας για την οποία έχει καταχωρισθεί πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της αντιλήψεως των καταναλωτών ή των τελικών χρηστών, αλλά και των χαρακτηριστικών της σχετικής αγοράς, λαμβανομένης υπόψη της αντιλήψεως των επαγγελματιών, όπως λόγου χάρη των πωλητών. Εντούτοις, γενικώς, η αντίληψη του κύκλου των καταναλωτών ή των τελικών χρηστών έχει καθοριστικό ρόλο. Ως εκ τούτου, σε κατάσταση η οποία χαρακτηρίζεται από την απώλεια του διακριτικού χαρακτήρα του επίμαχου σήματος κατά την αντίληψη των τελικών χρηστών, η απώλεια αυτή μπορεί να οδηγήσει στην έκπτωση από τα δικαιώματα που παρέχει το επίμαχο σήμα στον δικαιούχο. Η περίσταση ότι οι πωλητές έχουν επίγνωση της υπάρξεως του εν λόγω σήματος και της προελεύσεως που αυτό προσδιορίζει δεν μπορεί αυτή καθεαυτή να αποκλείσει τέτοιου είδους έκπτωση [βλ. υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, όσον αφορά το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2008/95/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 2008, L 299, σ. 25), απόφαση της 6ης Μαρτίου 2014, Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2014:130, σκέψεις 28 και 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

54 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι το ενδιαφερόμενο κοινό του οποίου η άποψη πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του αν το επίμαχο σήμα έχει καταστεί συνήθης εμπορική ονομασία προϊόντος ή υπηρεσίας για την οποία έχει καταχωρισθεί πρέπει να προσδιορίζεται υπό το πρίσμα των χαρακτηριστικών της αγοράς αυτού του προϊόντος ή αυτής της υπηρεσίας (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, Björnekulla Fruktindustrier, C-371/02, EU:C:2004:275, σκέψη 26, και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Cruz Villalón στην υπόθεση Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2013:563, σημεία 58 και 59).

55 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έκρινε, με το σημείο 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι μόνον η αντίληψη των Τσέχων τελικών χρηστών των επίμαχων προϊόντων και υπηρεσιών έπρεπε να εξετασθεί. Κατά το τμήμα προσφυγών, δεν αποδείχθηκε ότι οι αγορές που αφορούν τη «σωματική άσκηση» και τον «εξοπλισμό για άσκηση» παρουσίαζαν χαρακτηριστικά που επέβαλαν να ληφθεί υπόψη η αντίληψη των επαγγελματιών που δραστηριοποιούνται στις αγορές αυτές.

56 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα στατικά ποδήλατά της πωλούνται, στην πλειονότητά τους, σε επιχειρηματικά εκμεταλλευόμενους γυμναστήρια, αθλητικές εγκαταστάσεις και κέντρα αποκαταστάσεως.

57 Απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, σε αντίθεση με τους επιχειρηματικά εκμεταλλευόμενους γυμναστήρια, αθλητικές εγκαταστάσεις και κέντρα αποκαταστάσεως, οι τελικοί χρήστες σπάνια αγοράζουν τα στατικά ποδήλατά της, λόγω του υψηλού τιμήματος αγοράς τους. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα διευκρίνισε επίσης, χωρίς να αντικρουσθεί από τους λοιπούς διαδίκους, ότι στο 95 % των περιπτώσεων τα στατικά ποδήλατά της πωλούνταν σε επαγγελματίες πελάτες.

58 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, όλοι οι διάδικοι παραδέχθηκαν, απαντώντας σε προφορική ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η επίμαχη αθλητική δραστηριότητα πραγματοποιείτο επί στατικών ποδηλάτων γυμναστικής, ομαδικά, συνήθως σε γυμναστήρια και αίθουσες αθλητικών δραστηριοτήτων και υπό τη διεύθυνση ενός προπονητή. Το Γενικό Δικαστήριο παρατηρεί, εξάλλου, ότι η περιγραφή αυτή είναι παρόμοια με εκείνη που έγινε δεκτή από το τμήμα ακυρώσεων και η οποία επιβεβαιώθηκε από το τμήμα προσφυγών στο τμήμα «Περίληψη των πραγματικών περιστατικών» της προσβαλλομένης αποφάσεως.

59 Επομένως, κακώς το τμήμα προσφυγών έκρινε, με το σημείο 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επαγγελματίες πελάτες δεν αποτελούσαν τμήμα του ενδιαφερόμενου κοινού όσον αφορά τον «εξοπλισμό για άσκηση», στο μέτρο που, κατά κανόνα, οι επιχειρηματικά εκμεταλλευόμενοι γυμναστήρια, αθλητικές εγκαταστάσεις και κέντρα αποκαταστάσεως είναι αυτοί οι οποίοι αγοράζουν τα εν λόγω στατικά ποδήλατα.

60 Ασφαλώς, είναι αληθές ότι, όπως υποστήριξε το EUIPO κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η κατηγορία του «εξοπλισμού για άσκηση» δεν περιορίζεται στα στατικά ποδήλατα και ότι τα λοιπά προϊόντα περί των οποίων πρόκειται μπορούν να αποκτηθούν από ιδιώτες. Ωστόσο, από τη σκέψη 57 ανωτέρω προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του υψηλού τιμήματος αγοράς, τα στατικά ποδήλατα σπανίως αγοράζονται από ιδιώτες. Το επιχείρημα του EUIPO δεν μπορεί, επομένως, να αποκλείσει τους επαγγελματίες πελάτες από το ενδιαφερόμενο κοινό όσον αφορά τον «εξοπλισμό για άσκηση».

61 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, κακώς το τμήμα προσφυγών απέκλεισε από την ανάλυσή του την αντίληψη των επαγγελματιών πελατών όσον αφορά τον «εξοπλισμό για άσκηση», προκειμένου να εκτιμήσει αν το επίμαχο σήμα είχε καταστεί η συνήθης εμπορική ονομασία του «εξοπλισμού για άσκηση» για τον οποίο είχε καταχωρισθεί. Επομένως, το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κατά τον προσδιορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού όσον αφορά την αγορά «εξοπλισμού για άσκηση», της κλάσεως 28, καθόσον δεν έλαβε υπόψη την αντίληψη των επαγγελματιών πελατών που δραστηριοποιούνται στην αγορά αυτή.

62 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, όπως υποστήριξε η παρεμβαίνουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται, στα σημεία 41, 45 έως 47, 49, 53 και 62, στην αντίληψη των επαγγελματιών. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναφορές αυτές έχουν ως αντικείμενο μόνον την επίμαχη αθλητική δραστηριότητα και όχι τον «εξοπλισμό για άσκηση». Μόνον το σημείο 44 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρεται ρητώς στην αντίληψη που έχουν σχηματίσει για το επίμαχο σήμα οι επαγγελματίες όσον αφορά τα στατικά ποδήλατα και υποδήματα, αλλά το σημείο αυτό του σκεπτικού αφορά μόνον τους πωλητές των εν λόγω αθλητικών ειδών.

63 Αντιθέτως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει κανένα στοιχείο σχετικά με την αντίληψη που έχουν σχηματίσει για το επίμαχο σήμα οι επαγγελματίες πελάτες, όπως ειδικότερα οι εκμεταλλευόμενοι γυμναστήρια, αθλητικές εγκαταστάσεις και κέντρα αποκαταστάσεως ενεργώντας ως αγοραστές των εν λόγω προϊόντων. Όπως, όμως, προκύπτει από τις σκέψεις 58 και 59 ανωτέρω, οι εν λόγω επιχειρηματίες είναι αυτοί οι οποίοι αγοράζουν, κατά κανόνα, τα στατικά ποδήλατα και οι οποίοι στη συνέχεια τα διαθέτουν στους δικούς τους πελάτες προκειμένου αυτοί να μπορέσουν να ασχοληθούν με την επίμαχη αθλητική δραστηριότητα.

64 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι οι εν λόγω επιχειρηματίες διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στις αγορές του «εξοπλισμού για άσκηση» και, αφετέρου, ότι ασκούν αποφασιστική επιρροή στην επιλογή, από τους τελικούς χρήστες, των υπηρεσιών «σωματικής ασκήσεως». Η εκ μέρους των εν λόγω επιχειρηματιών γνώση της λειτουργίας του επίμαχου σήματος ως ενδεικτικού της προελεύσεως καθιστά δυνατή την πραγματοποίηση τη διαδικασίας επικοινωνίας μεταξύ των παρόχων των εν λόγω υπηρεσιών και των τελικών χρηστών (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Cruz Villalón στην υπόθεση Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2013:563, σημείο 59).

65 Η εν λόγω πλάνη εκτιμήσεως κατά τον προσδιορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού καθιστά ελαττωματική την προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολο της και, ως εκ τούτου, δικαιολογεί την ακύρωσή της.

66 Δεδομένου, ωστόσο, ότι η προσφεύγουσα περιόρισε το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής στα προϊόντα «εξοπλισμός για άσκηση», της κλάσεως 28, και στις υπηρεσίες «σωματικής ασκήσεως», της κλάσεως 41, τα οποία αφορά το επίμαχο σήμα, πρέπει να διατηρηθούν τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως για τα προϊόντα «κασέτες ήχου και βίντεο» της κλάσεως 9 τα οποία αφορά το επίμαχο σήμα.

67 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων και χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση της τέταρτης αιτιάσεως του υπό κρίση λόγου προσφυγής, καθώς και του δεύτερου και του τρίτου λόγου της προσφυγής, πρέπει να γίνει δεκτή η τρίτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως και, επομένως, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που αναφέρεται στα προϊόντα της κλάσεως 28 και τις υπηρεσίες της κλάσεως 41 τα οποία αφορά το επίμαχο σήμα.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

69 Δεδομένου ότι το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ηττήθηκαν, πρέπει, αφενός, το EUIPO να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας, και, αφετέρου, η παρεμβαίνουσα να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του πέμπτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 21ης Ιουλίου 2016 (υπόθεση R 2375/2014-5) καθόσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 28 και τις υπηρεσίες της κλάσεως 41, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών προς τον σκοπό της καταχωρίσεως των σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

2) Το EUIPO φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών του εξόδων, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Mad Dogg Athletics, Inc.

3) Η Aerospinning Master Franchising Ltd s. r. o. φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Νοεμβρίου 2018.

(υπογραφές)